

altsaa fraraade Vedtagelsen af det foreliggende Forslag og forbeholde saavel denne som eventuelle følgende Regeringer at tage Initiativet i denne Sag, naar Tidspunktet dertil findes passende.

J. C. Christensen: Ordføreren for Forslagsstillerne sagde, at Forslagsstillerne fandt Tiden belejlig til at fremsætte dette Forslag og ansaa den her valgte Fremgangsmaade for at være den rette. Jeg kan ikke glæde den ærede Ordfører med at slutte mig til denne Opfattelse. Jeg finder Tiden endog mere ubelejlig end for 3 Uger siden, idet Sindene nu ere optagne af andre Ting end netop Nedsættelsen af en Kommission.

Jeg finder heller ikke, at Fremgangsmaaden er den rette. Det er ganske naturligt, at Socialdemokraterne ønske at fremsætte deres Tanker om, hvorledes Grundloven burde være indrettet, men jeg mener, at det da havde været rigtigere, at de havde fremsat deres Tanker direkte i et Forslag end at foreslaa Nedsættelse af en Kommission til at udarbejde et Forslag. Naar denne Kommission skal sammensættes af samtlige Grupper i Tinget, vil dens Forslag alligevel aldrig blive et Forslag, som kan tilfredsstille Socialdemokraterne. Imidlertid skal jeg ikke opholde mig videre derved. Jeg vil kun udtale, at jeg ikke deler det ærede Medlems Betragtninger.

Med Hensyn til selve Tanken om en Ændring af Grundloven kan jeg slutte mig til, hvad den højtærede Konseilspræsident udtalte. Jeg finder, at der er visse Ting i Grundloven, som paatrængende kræve en Forandring, og de Punkter, jeg mener trænge til Forandring, ere, som jeg ogsaa nævnedes for 3 Uger siden: Valgkredsordningen, Kvinders politiske Valgret og Valgrets alders Nedsættelse til 25 Aar. Men naar man skal have Haab om, at disse Ændringer skulle kunne føres igennem, maa Sagen optages med Kraft og optages fra Regeringens Side. Jeg tror ikke, at en Optagelse fra privat Side vil nytte stort. Imidlertid, da Sagen er rejst, er det ikke min Mening, at jeg vil være med til at afvise en Forhandling derom, og derfor vil jeg forbeholde mig paa et senere Tidspunkt under Forhandlingerne her at stille Forslag om Forhandlingens Standsning og Sagens Henvisning til det Udvalg, der allerede er nedsat om Valgkredsordningen. Der kan man saa se, hvorledes Forholdene og Mulighederne i det hele taget ere.

Men, som sagt, jeg har ikke stor Tro til, at der for Tiden er Muligheder, jeg finder nemlig ikke Tiden belejlig.

Ellinger: Som nævnt af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Borgbjerg) er der hos Højre ikke principielt nogen Uvillie mod at deltage i en Forhandling om en anden Sammensætning af Landstinget. Men komme vi saa til selve Sagen, vil der ganske sikkert vise sig stor Uoverensstemmelse mellem Forslagsstillerne og Højre med Hensyn til den Maade, hvorpaa Forandringen skal ske. Det er heller ikke saa underligt. Højre og Socialdemokratiet ere to meget forskellige Partier, og den Ordning af vor Forfatning, som Socialdemokratiet ønsker til Befordring af sine Planer, er selvfølgelig en Ordning, Højre ikke kan ønske gennemført. Men det er rigtigt, at vi meget gerne ville gaa med til andre Bestemmelser om Landstingets Sammensætning, lige saa vel som vi fastholde som et meget vigtigt Punkt, hvad jeg havde Lejlighed til for kort Tid siden at nævne, at naar der er lige Valgret til Folketinget, skulle ogsaa de Vælgere, der ere i Besiddelse deraf, have den fuldt ud; og der skal ikke ske Indskrænkning ad fuldstændig vilkaarlig Vej ved den Valgkredsordning, som Rigsdagen fastsætter.

Jeg tror imidlertid, at et Arbejde fra vor Side ikke vil kunne føre til, at netop det Grundlag for Forfatningen, som er udtrykt i de her foreliggende fire Punkter, blev gennemført. Men dertil kommer, at jeg ogsaa maa tro, at de ærede Forslagsstillere sætte deres Lid til, at noget saadant ikke vil kunne gennemføres, at saa fornuftige ere vel de andre Partier, at de ikke, hverken for deres egen eller for Samfundets Skyld, gaa med til noget saadant, som Socialdemokratiet ønsker. Maa jeg blot minde om, at for ikke saa lang Tid siden havde „Social-Demokraten“ en Invasion af et stort Antal Medborgere. Denne Invasion blev mildnet noget derved, at nogle behjertede Folketingsmænd underholdt de paagældende paa forskellig Maade saaledes, at deres mere eller mindre onde Hensigter blev forhindrede. Men ser jeg hen til den Betegnelse, det paagældende Selskab senere har faaet i den socialdemokratiske Presse, og tillige tager Hensyn til, at de paagældende ganske sikkert ere Medlemmer af den nye Vælgerhær, som Socialdemokraterne ville skabe, har jeg en vis Formodning om, at en alt for talrig Del af Vælgerhæren nødvendigvis maa